

Dziadosz, Zbigniew

Zespół Szkół Zawodowych nr 1 w Ostrowi Mazowieckiej

Zeszyty Naukowe Ostrołęckiego Towarzystwa Naukowego 5, 137-143

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZESPÓŁ SZKÓŁ ZAWODOWYCH NR 1 W OSTROWI MAZOWIECKIEJ

Z myślą o zawodowym przygotowaniu młodzieży i zapewnieniu gospodarce miasta i powiatu kwalifikowanych kadr, utworzona została w 1946 r. Dwuletnia Wieczorowa Szkoła Zawodowa. Mieściła się ona wespół ze szkołą handlową w budynku przy ul. Świerczewskiego 51. Młodzież kształciła się tu w różnych zawodach: ślusarza, kowala, blacharza, stolarza, krawca i piekarza. Szkoła nie miała własnych warsztatów, praktyczną naukę zawodu odbywali uczniowie u rzemieślników.

Po reformie szkolnictwa zawodowego w 1948 roku, polegającej m.in. na przekształceniu dawnych publicznych dokształcających szkół zawodowych na publiczne średnie szkoły zawodowe, powstaje w 1950 roku Zasadnicza Szkoła Metalowa w Ostrowi Mazowieckiej. W pamiętnym z katusz dokonywanych przez hitlerowskich oprawców na ludności "czerwoniaku" przy ulicy Pocztowej 3 zorganizowano — bardzo zresztą skromne — warsztaty szkolne. Dysponowały one zaledwie dziesięcioma stanowiskami ślusarskimi i jednym paleniskiem kowalskim.

Szkoła poprawia nieco warunki pracy w 1951 r. na skutek przekazania jej przez władze miejskie tartaku przy ulicy Różańskiej 12. Po dokonanej remoncie hali tartacznej zorganizowane zostały trzy działy warsztatowe: ślusarski, kowalski i mechaniczny, a w nich 40 stanowisk ślusarskich, 3 paleniska kowalskie i 10 stanowisk do obróbki metali. Wyposażenie działu mechanicznego stanowiły uruchomione, wyszukane poprzednio w terenie, 4 tokarki, 2 wiertarki stołowe, strugarka poprzeczna o nacisku 25 ton. Asortyment wyrobów warsztatowych nie mógł być zbyt skomplikowany, a dyktowały go potrzeby rynku. Produkowano młotki, zasuwy, ramki do piłek, kłódki, szczypcy uniwersalne, kątowniki i różnego rodzaju klucze. Z trwałych pamiątek wykonanych w owym czasie przez młodzież szkoły w ramach świadczonych usług jest m.in. balustrada w miejskim ratuszu. Materiały do produkcji warsztatowej wyszukiwano najczęściej na złomowisku mieszczącym się przy stacji kolejowej w Komorowie.

Wszystko, co stało się dorobkiem szkoły, osiągnęto przede wszystkim wysiłkiem jej kierownictwa, nauczycieli i uczniów. Środki, jakie otrzymywano na podstawową działalność, były absolutnie nie wystarczające. W warunkach tych tylko staranność i zapobiegliwość organizatorów oświaty zawodowej decydowały o systematycznie postępującym rozwoju placówki. W byłym domu mieszkalnym, przynależnym do tartaku, który szkoła także otrzymała wraz z tartakiem, zorganizowano trzy klasy do zajęć teoretycznych oraz internat o 20 miejscach. Poprawia to warunki nauki i pracy oraz poniekąd warunki socjalno-bytowe uczniów.

Nauczyciele i młodzież wykazują dużo inicjatywy w zakresie podejmowania prac społecznie użytecznych. I tak, zrównano teren przy szkole z zamiarem urządzenia boiska sportowego oraz obsadzono topolami podwórkę szkolną. Grupa 65 uczniów wraz z nauczycielami zawodu pracowała 7 tygodni w okresie wakacji przy budowie Nowej Huty. W warsztatach szkolnych zaczyna się rozwijać produkcja maszyn rolniczych, których odbiorcami są: Powiatowy Związek Gminnych Spółdzielni "Samopomoc Chłop-

ska" i Centrala Narzędziowa w Warszawie. W roku szkolnym 1953/54 plan produkcji warsztatowej zakładał wykonanie 40 sieczkarni, 30 wialni i 50 pługów dla miejscowego nadleśnictwa.

Nadszedł bardzo niepomysłny rok 1955, w którym władze oświatowe pod naciskiem Inspektora Sanitarnego wydają decyzję o zawieszeniu działalności szkoły (motywuując brakiem pomieszczeń i nieodpowiednimi warunkami sanitarnymi). Jednak pod naporem opinii społecznej, rozumiejącej potrzebę istnienia szkoły, wznawia ona swoją działalność po trzyletnim okresie przerwy. Jest to tym razem Zasadnicza Szkoła Zawodowa o trzyletnim cyklu nauczania, podporządkowana organizacyjnie Technikum Ekonomicznemu. Decyzja o reaktywowaniu szkoły podjęta została mimo to, iż wiadomym było powszechnie, że warsztaty szkolne będą pracować w gorszych niż poprzednio warunkach, ponieważ połowę powierzchni byłych warsztatów zajęły w tym czasie Ostrowskie Zakłady Przemysłu Terenowego. Dopiero w 1961 roku warsztaty odzyskały tę część powierzchni. Produkcja warsztatowa była głównie wynikiem umów kooperacyjnych zawartych przez szkołę z Warszawską Fabryką Motocykli, Fabryką Samochodów Osobowych i Zakładami "Ursus". Kształcenie odbywało się w dwóch podstawowych kierunkach: ślusarza maszynowego i tokarza.

W nowy, bardzo intensywny, etap rozwoju wchodzi szkoła z chwilą jej usamodzielnienia się. Nastąpiło to w roku 1965, kiedy otrzymała swój własny nowy budynek przy ul. Rubinkowskiego 8. Równocześnie przed szkołą postawione zostały bardzo poważne zadania w zakresie szkolenia kadr specjalistów. Wynikały one ze znacznego przyspieszenia tempa społeczno-ekonomicznego rozwoju miasta i powiatu w latach sześćdziesiątych.

Z chwilą uruchomienia w 1963 roku pierwszego większego zakładu przemysłowego w Ostrowi Mazowieckiej — filii Warszawskich Zakładów Radiowych — zorganizowano Technikum Elektryczne, którego zadaniem było kształcenie kadry technicznej na poziomie średnim, na którą oczekiwali przemysł wkraczający na ziemię ostrowską. Pierwszy dobór kandydatów do 5-letniego Technikum Elektrycznego przeprowadzono w roku szkolnym 1964/65, tworząc dwie klasy. Nabór w tej wielkości utrzymywano do roku szkolnego 1968/69. W sumie w okresie tym przyjęto 400 kandydatów, spośród których szkołę ukończyło 298, tj. 74,5%. Bezwzględna większość kandydatów do szkoły, bo 81,3% przyjętych do Technikum Elektrycznego absolwentów szkół podstawowych, pochodziła z miasta, bądź byłego powiatu Ostrów Mazowiecka, a tylko 18,7% z innych powiatów, przeważnie z wiosek graniczących z powiatem, a często będących w obwodach szkolnych powiatu.

Absolwenci Technikum Elektrycznego stanowią pierwszą kadrę techniczną na poziomie średnim, wykształconą w Ostrowi Mazowieckiej. W roku 1972 opuścili Technikum Elektryczne absolwenci o kierunku mechanicznym (specjalność obróbka skrawaniem). Było to wynikiem słusznej decyzji dyrekcji szkoły w sprawie częściowej zmiany profilu kształcenia, ponieważ technicy-elektrycy nie znajdowali zatrudnienia w miejscowych zakładach i poszukiwali pracy poza miastem i powiatem. Wielu, nie chcąc opuszczać rodzinnych stron, musiało się przekwalifikować i podjąć taką pracę, jaka była możliwa. Spośród wymienionych już 298 absolwentów Technikum Elektrycznego — do roku 1975 tylko 57 podjęło pracę na terenie byłego powiatu Ostrów Mazowiecka. Najwięcej, bo 28 absolwentów, zatrudniały miejscowe zakłady przemysłowe, 14 pracowało w zakładach świadczących usługi.

W roku 1973 szkoła wzbogaca się o nowe warsztaty, wybudowane przez dyrekcję i młodzież sposobem gospodarczym, o ogólnej wartości 6 mln zł. Mają one ogólną powierzchnię 1393 m², w tym produkcyjną 864 m², socjalną 210 m², pomocniczą i inną 319

m². Zorganizowano w nich 13 działów zawierających 158 urządzonych stanowisk pracy. Znajdują się one, podobnie jak pracownie i klasy-pracownie, w ścisłej czołówce szkół województwa ostrołęckiego pod względem jakości wyposażenia. Oficjalne przekazanie warsztatów szkolnych do użytku nastąpiło 15.04.1974 r., w czasie uroczystości nadania szkole imienia Bojowników o Wolność i Demokrację. W konkursie "Szkoła zawodowa — szkoła kultury i bezpieczeństwa pracy", ogłoszonym w roku szkolnym 1973/1974 przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania, Zarząd główny ZNP i Państwowy Zakład Ubezpieczeń, Zespół Szkół Zawodowych nr 1 zajął II miejsce w skali kraju.

Powołany z dniem 1 września 1974 r. Zespół Szkół Zawodowych nr 1 w Ostrowi Mazowieckiej przejął tradycje oświaty zawodowej poprzednich placówek i przystąpił do realizacji zwiększonych zadań programowych. Czynnych jest 28 oddziałów. Dominują kierunki mechaniczne, których absolwenci znajdują zatrudnienie w miejscowych zakładach przemysłowych. Kierunek elektryczny (7 oddziałów) realizowany jest w jednym ciągu elektromontera na poziomie Zasadniczej Szkoły Zawodowej oraz — także w jednym etapie — 4-letniego Liceum Zawodowego o kierunku elektromechanika urządzeń przemysłowych.

Począwszy od 1975 roku przez okres 5 lat kształciliśmy także stolarzy na poziomie szkoły zasadniczej (w związku z uruchomieniem Fabryki Mebli Skrzyniowych w Ostrowi Mazowieckiej).

We wrześniu 1980 r. w skład Zespołu Szkół Zawodowych nr 1 włącznie na okres 6 lat Zasadniczą Szkołę Rolniczą kształcącą w zawodzie rolnika i rolnika mechanizatora i Technikum Rolnicze dla Pracujących działające w Ostrowi Mazowieckiej, a stanowiące filię Zespołu Szkół Rolniczych w Lubiejewie.

Rozumiejąc potrzeby regionu 1 września 1986 r. uruchomiono kontynuowane do obecnej chwili kształcenie kadr budowlanych na poziomie technikum (budownictwo ogólne) i Zasadniczej Szkoły Budowlanej o kierunkach: murarz, malarz, hydraulik i technolog robót wykończeniowych.

Ze względu na zmieniające się zapotrzebowanie miejscowego rynku pracy na kadry specjalistów oraz poszukiwanie przez młodzież bardziej atrakcyjnych kierunków kształcenia we wrześniu 1987 roku powołano w naszym Zespole Technikum Elektroniczne o kierunku elektryczna i elektroniczna automatyka przemysłowa, a w 1989 r. w Technikum Mechanicznym o kierunku obróbka skrawaniem utworzono drugi kierunek — naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych.

Obecnie Zespół Szkół Zawodowych nr 1 kształci ponad 110 uczniów w zawodach technika mechanika (obróbka skrawaniem, naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych), technika elektryka (elektromechanika ogólna), technika elektronika (elektryczna i elektroniczna automatyka przemysłowa), technika budowlanego (budownictwo ogólne i dokumentacja budowlana) oraz na poziomie zasadniczej szkoły zawodowej: ślusarza mechanika, tokarza, elektromontera, elektromechanika, murarza, technologa robót wykończeniowych. Prowadzony jest także ciąg technikum wieczorowego dla pracujących o kierunku mechanicznym (obróbka skrawaniem) i elektrycznym (elektromechanika ogólna). Nauczanie odbywa się na dwie zmiany w 17 na ogół dobrze wyposażonych pracowniach, klasach — pracowniach pozwalających na znaczne upogłdowanie lekcji oraz wykonywanie niezbędnych ćwiczeń.

Ciasnota oraz brak dostatecznej liczby pomieszczeń dydaktycznych zmusiły dyrekcją do podjęcia wysiłku dotyczącego rozbudowy szkoły. W roku 1988 rozpoczęto więc poza planem wojewódzkim budowę 12 pomieszczeń dydaktycznych oraz zaplecza socjalno-bytowego i kulturalnego. Po wykonaniu stanu surowego zamkniętego budowa została wstrzymana ze względu na brak środków finansowych.

Warsztaty szkolne, w których także ze względu na znacznie rozszerzony zakres kształcenia w ostatnich latach, zabrakło około stu stanowisk pracy, złagodziły ten problem dzięki przejęciu w 1990 roku od Kuratorium Oświaty i Wychowania w Ostrołęce byłej Wojewódzkiej Pracowni Dydaktycznej wybudowanej w sąsiedztwie warsztatów szkolnych. W przejętych pomieszczeniach urządzono stolarnię, dział remontowy, elektryczny, spawalniczy. Przeniesiono tu także administrację warsztatową, a jej dawne pomieszczenie zamieniono na wypożyczalnię narzędzi. Uzyskanie przez Warsztaty Szkolne tej dodatkowej powierzchni pozwoliło nam również przystąpić do urządzania stacji diagnostycznej, w której młodzież technikum samochodowego będzie odbywała praktyczną naukę zawodu i równocześnie będzie świadczyła usługi dla posiadaczy samochodów.

W Warsztatach Szkolnych odbywa praktyczną naukę zawodu 80% młodzieży, pozostałe 20% (elektronicy i budowlani) uczęszcza do zakładów pracy na praktyczną naukę zawodu — młodzież technikum elektronicznego do Zakładu Urządzeń Radiolokacyjnych "ZURAD" w Ostrowi Mazowieckiej, a młodzież technikum i zasadniczej szkoły budowlanej do następujących przedsiębiorstw: Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego S.A. w Ostrołęce, Spółdzielni Usług Budowlanych w Ostrowi Mazowieckiej, Wyszowskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego w Wyszkowie.

Część uczniów zawarło umowy z warsztatami rzemieślniczymi o praktyczną naukę zawodu.

Jesteśmy wdzięczni wymienionym zakładom pracy za rozumienie potrzeby uczestniczenia w przygotowywaniu kadr zawodowych. Dziś przecież bardzo niewiele zakładów pracy chce włączyć się w system kształcenia zawodowego na skutek licznych trudności wewnątrzzakładowych, które przyszło im pokonywać, a bez skutecznego ich uczestnictwa w tym procesie nie można będzie osiągać właściwych efektów.

Zakłady pracy powinny na równi ze szkołą czuć się odpowiedzialne za rozwijanie osobowości i kształtowanie świadomości młodego pokolenia, jego postaw wobec życia i społeczeństwa, jego odpowiedzialności za losy osobiste i ogólnospołeczne.

Władze oświatowe wspólnie z resortami gospodarczymi niejednokrotnie już w przeszłości wyznaczały takie zadania zakładom pracy, czyniły wiele na rzecz zacieśnienia więzi zakładów przemysłowych ze szkołami zawodowymi w procesie kształcenia kwalifikowanych kadr. Wydano nawet dość dużo zarządzeń w tej sprawie, które nie były i nie są realizowane zarówno przez zakłady pracy, jak i przez szkoły, które nadal same czują się odpowiedzialne za przygotowywanie młodzieży do pracy i czynią to na miarę swoich możliwości, ale nie na miarę współczesnych, a zwłaszcza przyszłych, potrzeb dyktowanych społeczno-ekonomicznym rozwojem gospodarki narodowej i przemianami w procesach produkcji.

Naszej szkole udało się w przeszłości dość dobrze współpracować z Zakładem Zespołów Koparek i Hydrauliki "Bumar-Waryński" zarówno na odcinku kooperacji produkcyjnej z Warsztatami Szkolnymi, jak i w zakresie kształcenia młodzieży.

Po długotrwałych zabiegach dyrekcji szkoły w dniu 19.V.1971 r. została zawarta pomiędzy szkołą a zakładem wieloletnia umowa o zakresie i formach opieki zakładu nad szkołą i usług szkoły na rzecz zakładu. W myśl tej umowy zakład był zobowiązany do przyjmowania uczniów szkoły na praktyki zawodowe, a w miarę możliwości do udzielania pomocy w wyposażeniu pracowni szkolnych, do odstępowania (nieodpłatnie lub odpłatnie) potrzebnych warsztatów szkolnym urządzeń, narzędzi i materiałów, pomocy przy remoncie maszyn i urządzeń szkolnych. Szkoła natomiast miała między innymi w pierwszej kolejności kierować absolwentów do pracy w zakładzie, organizować wymianę doświadczeń pedagogicznych z instruktorami wydziału szkoleniowo-produk-

cyjnego, udostępnić pomoc pedagogiczną przy organizowaniu przez zakład obozów i kursów, zapraszać pracowników wydziału szkoleniowego na posiedzenia rad pedagogicznych oraz wykonać usługi w zakresie przewijania silników elektrycznych. Zapoczątkowana została też kooperacja produkcyjna pomiędzy zakładem a warsztatami szkolnymi. Jej wartość wzrosła z 6.109 zł w roku 1971 do 3.560 tysięcy zł w 1977 roku.

Nowy, bardziej konkretny etap współpracy pomiędzy szkołą a zakładem rozpoczął się po wydaniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 roku w sprawie zasad organizowania w zakładach pracy praktycznej nauki zawodu dla uczniów szkół zawodowych. Dyrekcja szkoły zaproponowała dyrekcji zakładu "Bumar" zorganizowanie w wyodrębnionym dziale szkoleniowym zakładu praktycznej nauki zawodu dla uczniów klas programowo-najwyższych zasadniczej szkoły zawodowej. Propozycja ta została przyjęta i od początku 1975 roku kalendarzowego była realizowana.

Zgodnie z okresową umową dyrekcja szkoły delegowała na przeciąg całego roku szkolnego uczniów końcowych klas zasadniczej szkoły zawodowej o kierunku tokarskim do zakładu w celu odbywania tam zajęć warsztatowych. Dyrekcja zakładu "Bumar" przekazała szkole do eksploatacji wyodrębnioną dla celów praktycznej nauki zawodu powierzchnię produkcyjną z obrabiarkami i niezbędnymi urządzeniami zapewniając ciągłą ich sprawność. Dyrekcja zakładu zaopatrywała również młodzież w niezbędne narzędzia oraz materiały do produkcji. Ponieważ zajęcia warsztatowe uczniów zgodnie z programem szkolnymi trwały 3 dni w tygodniu, dlatego oddelegowano dwie równorzędne klasy, aby zachować ciągłość wykorzystania powierzchni produkcyjnej w ciągu całego tygodnia. Opiekę pedagogiczną i fachową nad uczniami zapewniali nauczyciele zawodu oraz wysoko kwalifikowani pracownicy zakładu zatrudnieni dodatkowo przez szkołę na określone godziny.

Produkcja, którą uczniowie wykonywali, została przyjęta przez szkołę od zakładu w postaci zlecenia do realizacji w ramach kooperacji produkcyjnej i dobrana była w ten sposób, że oprócz odpowiedniego wyniku finansowego zapewniała zapoznanie młodzieży ze wszystkimi hasłami przewidzianymi programem zajęć warsztatowych. Była ona również zaliczana do planu warsztatów szkolnych. Służył temu przyjęty system rozliczenia pomiędzy szkołą a zakładem, polegający na tym, że szkoła kupowała od zakładu materiały, a sprzedawała zakładowi gotową produkcję. Zaliczanie szkole produkcji było korzystne, dlatego że szkoła mogła delegować do zakładu uczniów dużo już umięjących, na których w zasadzie opierała realizację planu produkcji warsztatowej.

Praktyczna nauka zawodu zorganizowana w zakładzie dla uczniów klas programowo najwyższych zasadniczej szkoły zawodowej stanowiła rodzaj szkolenia specjalistycznego (drugiego etapu zdobywania kwalifikacji) obejmującego umiejętności niezbędne na stanowisku pracy i odbywała się równocześnie ze zdobywaniem podstawowego wykształcenia zawodowego. Taka forma współdziałania szkoły i zakładu w procesie kształcenia i wychowania młodzieży byłaby dziś godna powszechnego stosowania.

Uczniowie po zakończeniu nauki w szkole dość dobrze opanowali też umiejętności praktyczne zawodowe.

Przy tej formie kształcenia można było zwalniać absolwentów zasadniczych szkół zawodowych z odbywania wstępnego stażu pracy. Celem wstępnego stażu pracy jest przecież ogólne zapoznanie absolwentów z zakładem pracy i charakterem jego działalności, z przepisami bezpieczeństwa i higieny pracy. To wszystko realizował uczeń w czasie dziesięciomiesięcznej praktycznej nauki zawodu odbywanej w zakładzie i to przez znacznie dłuższy okres, aniżeli wynosił wstępny staż pracy.

W okresie istnienia szkoła wykształciła i wychowała około 8 tys. absolwentów o różnej specjalizacji, w tym około 3.300 maturzystów o kierunku elektrycznym, mechanicznym

i budowlanym. Wielu spośród nich pełni dziś odpowiedzialne funkcje w organizacjach społeczno-politycznych, instytucjach i zakładach pracy i wojsku.

Szkoła zawsze przodowała w województwie pod względem rekrutacji do różnego rodzaju szkół oficerskich. Kilkunastu absolwentów szkoły w ostatnim dwudziestoleciu uzyskało święcenia kapłańskie, a Tadeusz Masłowski delegowany jest przez władze kościelne na studia do Rzymu. Kazimierz Mazur, absolwent Technikum Elektrycznego, wykłada matematykę na Uniwersytecie Warszawskim, Andrzej Morawski — absolwent Technikum Mechanicznego pełni od dwóch lat funkcję Pełnomocnika Rządu ds. Samorządów Terytorialnych, Andrzej Socik, absolwent Technikum Elektrycznego, jest zastępcą dyrektora Wydziału Infrastruktury Społecznej Urzędu Wojewódzkiego w Ostrołęce. Oto tylko kilka przykładów pełnionych funkcji przez absolwentów naszej szkoły.

Szkoła ma ustabilizowaną na wysokim poziomie i z dużym doświadczeniem kadrę pedagogiczną. Wszyscy mają wymagane kwalifikacje — nauczyciele przedmiotów ogólnokształcących i teoretycznych zawodowych są po wyższych studiach z przygotowaniem pedagogicznym. Spośród 26 nauczycieli praktycznej nauki zawodu ośmiu posiada wyższe wykształcenie techniczne, dwóch aktualnie studiuje, a pozostali oprócz kierunkowego wykształcenia średniego ukończyli Pedagogiczną Szkołę Techniczną.

Nauczyciele z najdłuższym stażem pracy, którzy dotąd pracują, to: mgr Tadeusz Jastrzębski (od 1960 r.), mgr Rozalia Bartnik (1961 r.), mgr Jan Pietrzak (1963 r.), mgr Jan Podbielski (1963 r.), mgr Krystyna Wilczewska (1964 r.), Henryk Szyzkowski (1964 r.), mgr Zofia Podbielska (1965 r.), mgr Hanna Popiołek (1965 r.), mgr Stefan Bembenek (1965 r.), mgr Piotr Godlewski (1965 r.), Jerzy Kimak (1965 r.), mgr Bogdan Sokolik (1966 r.), mgr Alfreda Suska (1966 r.), Barbara Dąbkowska (1966 r.), mgr Krystyna Śledziwska (1967 r.), mgr Bolesław Pomieszcz (1967 r.), mgr inż. Krzysztof Mielnikiewicz (1969 r.).

W szkole uczy jedenastu jej absolwentów: mgr Hanna Pietrzak i mgr Kazimierz Pierzchanowski są nauczycielami zawodowych przedmiotów teoretycznych, a pozostali nauczyciele praktycznej nauki zawodu. Są to: mgr Zygmunt Olszewski, inż. Marian Kuczyński, Jerzy Jastrzębski, Grzegorz Jasionowski, Ryszard Kowalczyk, Andrzej Mazur, Krzysztof Zwierzyński, Robert Wąsik i Stanisław Leonik.

Jesteśmy jedyną szkołą w regionie, która uczy trzech języków zachodnich — języka angielskiego, języka niemieckiego i języka francuskiego. Uczymy także języka rosyjskiego.

Izba Pamięci Narodowej przy Zespole Szkół Zawodowych nr 1 zorganizowana przez uczniów pod kierunkiem nauczycielki historii mgr Zofii Podbielskiej zajęła I miejsce w wojewódzkim konkursie w latach 1987 i 1988 i wyróżnienie w konkursie krajowym w 1989 roku.

Nie należały do rzadkości wysokie lokaty uczniów naszej szkoły w różnorodnych turniejach i konkursach: np. I miejsce w Wojewódzkim Turnieju Historycznym w roku szkolnym 1987/88, 1989/90, 1990/91, w latach 1987, 1988 i 1989 nasz zespół uczniowski zajął pierwszą lokatę w Wojewódzkim Konkursie Wiedzy o Wynalazczości i reprezentował województwo ostrołęckie w Ogólnopolskim Konkursie Wiedzy o Wynalazczości, w wojewódzkim konkursie na najlepszego ucznia w zawodzie uczniowie naszej szkoły okazali się najlepsi w roku 1990 i 1991 w zawodzie elektromonter i w 1990 r. w zawodzie tokarz.

Wspomnę jeszcze tylko o kilku wynikach sportowych osiągniętych przez uczniów szkoły w bieżącym roku w skali ogólnokrajowej. I tak: Marek Zagroba, uczeń V kl. Technikum Budowlanego, w Mistrzostwach Polski Juniorów odbytych w lipcu w Katowicach zajął II miejsce w sztafecie 4 x 100 m i III miejsce w biegu na 400 m przez płotki,

Marek Konrad z tej samej klasy na tych zawodach był VII w dziesięcioboju. W mistrzostwach Polski Szkolnego Związku Sportowego Mariusz Krupa, uczeń IV kl. Technikum Budowlanego, zajął IV miejsce w rzucie oszczepem, a Sławomir Cieśluk, uczeń V klasy Technikum Elektronicznego, był także czwarty w rzucie dyskiem. Na Mistrzostwach Polski w boksie Waldemar Pecura, uczeń III kl. Technikum Samochodowego, zajął II miejsce, a jego kolega, Krzysztof Dzikowski, III miejsce.

Pozytywne momenty odnotowywane w codziennym życiu szkolnym, w pracy szkoły, nie mogą przesłaniać licznych braków w działalności dydaktycznej, wychowawczej, produkcyjnej i organizatorskiej. Wiele z nich wynika z ogólnej społeczno-ekonomicznej sytuacji w kraju. Szkoła jest ściśle powiązana z życiem gospodarczym, społecznym i politycznym środowiska i odbiera skrupulatnie wszystko to, co w nim się dzieje.

Z tym większym niepokojem należy się odnieść do negatywnych zjawisk towarzyszących dziś dokonującym się przemianom, jak np. spadek dyscypliny i wydajności pracy powodujący znaczny spadek produkcji, afery przestępcze, rozgrabianie majątku społecznego, bezrobocie, organizowane strajki, nerwowość i podniecenie panujące wśród załóg, które często bywa powodem sporów i kłótni przy rozstrzyganiu różnorodnych, nie zawsze najważniejszych, spraw. Tradycyjnym walkom wewnątrz wielu skłóconych kolektywów pracowniczych nierzadko towarzyszą fałsz, zakłamanie, obłuda, niesprawiedliwość społeczna, łamanie regulaminów wewnątrzzakładowych i przepisów państwowych.

Wszystko to nie pomaga szkole w jej działalności dydaktyczno-wychowawczej. Niezmiernie ważnym więc zadaniem aparatu władzy państwowej i załóg pracowniczych jest przyspieszenie reform, pilne porządkowanie gospodarki i przywrócenie normalnego wypełniania wszystkich funkcji przypisywanych instytucjom i zakładom pracy. Zwiększy to możliwość poprawy pracy wychowawczej z młodzieżą, zlikwiduje rozbieżności między ideałami wynikającymi z zasad wychowawczych a realiami, z którymi młodzież spotyka się w życiu.